

wannematele römo tehha, ja wannemad lastele paljogi rõömo. Minna ollen omma wannematele muido issa üht illusat hoolega kirjutud kirja toonud, ja kui ma weise ollin, suggesin ma salma peast." „Oh," ütles Wridli, „minno firri on veel vägga waene." „Sest ei olle wigga," ütles Willem, „sedda ma piddingi ütlema, wannematele on neidsuggusi kirjasid muidogi füü; tännawo võiksite meie laulda. Sinna oskad wist ka üht Joulo laulo?" „Küll issa," ütles Wridli, „mittoigi." „Se on vägga hea, siis sa woid mind ka öppetada, ja sedda katsume meie nenda tehha, kui wannemad wahhest foddo ei olle, et nemmad sedda enne ei kuse, siis on nende rõõm sedda surem, sellepärrast peame meie aegsaste peale hafkama." — Nenda teggid nemmad ka, ja se läks neile vägga hästi korda laste enneste ja wannemate rõõmiks. Agga sedda surem rõõm Wridlis olli, sedda ennam tussid temmale issa ja wend meeble, ja ta olli jubba mitto ford tohtri herra läest küssinud, kas ta temma issast middagi olli kuulda saanud, agga teik järrel kuulamised ollid ilma asjata olnud. Ka Willem hallastas vägga Wridli peale sellejamma temma furwastusse pärrast. Üllepäea olli Willemil üls helde südda ja lahke meel iggaiühhe wästo, agga omma pahha ammetit — igga weifest süüd wallega wabbandada, ja omma jutto wallega pitkendada ja ehhitada, ei jätnud ta ial

veel mahha. Et ta füü mitto ford jo isseeneneses olli häbbenenud, kui Wridli wahhest möönne seggase jutto peale juurte silmadega ta peale watas, eht kui ta ütles: „Minna ei sa seit mitte arro, miuno melest ei olle se nenda." Issale olli temma mitto ford silmaweega meleparrandamist luhbanud, agga issa jälle pea ärraunnustand. Üksford sai jälle üls wallejut awwalistkuks, mis Willem olli räskind ja kaua selle peale seisnud; praua ehmatas ja häbbenes silma näähes omma poja pahha kombe pärast. Ta jääti järsko wait, punnastas ärra ja läks nattolesse acapärrast nende hulgast ärra förwale. Issa nomis tedda furwa melega tössisse sönnadega kaua aega ja ütles wimaks veel: „Minnul ja sinnu enimal on häbbi ja wallo sinnu alwa wist pärrast, ja meie olleme isseggi pattusid innimesed, mis hirmus woib se selle pühha Jumala mestest olla, kes isse iggawene tödde on, ja teik rawalust wihtab." — Willem haffas nutma, passus andeks ja ütles: „Oh, ormasi issa, mul on ommalgi ni häddä ja tahjo, et ma nenda ollen, ja ma tahhalsin vägga seit pahhast wist lahti sada, agga teik minno püüdmine ei aita ühtegi, minna ei woi sedda ennam mahhajätta eggia ärraunnustada." — Tohter watas hallastades omma poja peale ja ütles: „Willem, kas sa mälletad veel, kui sinnul mullo se sant hammas olli, mis sulle ni paljo wallo teggi, et sa siis püüdnud ka sedda